

## Πάσχα.

Ἐξ ὅλων τῶν διατυπώσεων τοῦ Πάσχα τὸ φίλημα εἶναι τὸ θελκτικώτερον, τὸ ποιητικώτερον, τὸ ἐρκετινότερον, τὸ φιλανθρωπότερον, τὸ χριστιανικώτερον.

Ἀλλὰ πόσον θὰ ἦτο τελειότερον τὸ Πάσχα ἂν τὸ φίλημα ἐπετρέπετο εἰς εὐρυτέρας διαστάσεις, ἂν ἐπεβάλλετο μάλιστα ὑπὸ τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας εἰς πάντας καὶ εἰς πάσας; Χριστὸς ἀνέστη, ἀγάπη μου. Οὕτω θὰ ἠναγκάζετο νὰ μοὶ δώσης τὸ φίλημα τὸ ὅποιον καθυστερεῖς τόσον καιρὸν καὶ ἐγὼ θὰ ἐπίστευον περισσότερον εἰς τὴν θεότητα καὶ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ.

Τὰ κοκκinoχρωματισμένα αὐγὰ ὑπενθυμίζουν εἰς τοὺς χριστιανοὺς τὸν ὑπὸ τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου φιλεθραίου ἀγγέλου φόνον ὅλων τῶν πρωτοτόκων Αἰγυπτίων. Τὸ κόκκινον χρῶμα τῶν αὐγῶν εἶναι πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ αἵματος τῶν ἀλλοφύλων. Ἐρέτος, ὅτε δὲν θὰ χύσωμεν τὸ αἷμα τῶν ἐχθρῶν μας, μὲ τί θὰ βάψωμεν τὰ ὦά; Ἀλλὰ μὲ οἰανδήποτε βαφὴν καὶ ἂν τὰ βάψετε, μὴ λησμονήσητε ὅτι τὰ *φλούδια* ἀνήκουσιν εἰς τὴν Κυβέρνησιν τοῦ Κουμουνοῦρου.

Οἱ ἄνθρωποι ἐπλάσαν τὴν ἐορτὴν τῆς ἀναστάσεως διὰ νὰ πανηγυρῇσιν τὴν ἀναγέννησιν τῆς κατὰ τὸν χειμῶνα νεκρᾶς φύσεως. Φοβούμεθα ὅτι οἱ θεοὶ τοῦ κόσμου ἐκ τῆς φύσεως ἐγεννήθησαν καὶ εἰς τὴν φύσιν θὰ καταλήξωσι.

Χριστὸς ἀνέστη — Ἀληθῶς, ἀνέστη. Βεβαιότερον καὶ ψηλαφητότερον θὰ ἦτο, ἂν ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες ἐχαιρετώμεθα πρὸς ἀλλήλους ἵνα μὴ λησμονήσωμεν ποτὲ τὰς ἡμέρας ταύτας μὲ τὸν ἐξῆς τύπον: *Κουμουνοῦρὸς προδότης* — Ἀληθῶς, προδότης.

Παρατηρήθη ὅτι ἐξ ὅλων τῶν ζώων αἱ Κυρίαι πρὸ πάντων ἀνυπομονοῦσι περισσότερον διὰ τὴν ὥραν τῆς ἀναστάσεως· διότι μετὰ τὴν ὥραν ταύτην εἶναι βέβαιαι ὅτι πᾶσαι — ὠραῖαι τε καὶ μὴ — θὰ κοιμηθῶσι γλυκύτερον.

Μίαν εὐγνωμοσύνην πρὸς τοὺς ἄλλους ὀφείλομεν εἰς τὴν Κυριακὴν τῆς ἀναστάσεως ὅτι μᾶς ἀπαλλάττει τῆς τεσσαρακοστῆς.

Ἡ πρώτη εὐαγγελισθεῖσα τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ λέγεται ὅτι ἦτο γυνή· δὲν ἀπορῶ λοιπὸν διὰ τί τόσο ταχέως διεδόθη ἀνά τὴν ὑψηλίον ὁ χριστιανισμός.

Ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες ὡς χριστιανοὶ ἐορτάζομεν σήμερον τὴν ἀνάστασιν· οἱ Τοῦρκοι ποῖαν ἐορτὴν ἐορτάζουσιν ἄρά γε; Δὲν θὰ ἦτο ἀληθέστερον, ἂν οἱ Τοῦρκοι ἐώρταζαν τὴν ἀνάστασιν καὶ ἡμεῖς τὴν *κοίμησιν*;

Ἀναστὰς ὁ Κύριος, κατέλιπεν ἐν τάφῳ τὰς σινδόνας αὐτοῦ καὶ τὰ σουδάρια· ἐρωτᾶται, ἂν ὁ Κουμουνοῦρος ἦτο εἰς τὴν θέσιν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀνίστατο ἐκ τοῦ τάφου, θὰ παρέβλεπε τὰ σουδάρια του; Πιστεύομεν ὅτι θὰ ἔλεγε — Βασίλη, μὴ λησμονήσης τὰ σουδάρια.

Μετὰ τὰ πάθη εἶναι λίαν εὐλογον νὰ ἔρχεται ἡ ἀνάστασις. Ἀλλὰ διὰ τί τὴν ἀνάστασιν νὰ διαδεχθῶσι ὕστερον τὰ πάθη;

Μέχρις οὗ φθάσωμεν εἰς τὸ πάσχα πόσαι χιλιάδες ὀκτάδες πασουλίων καταναλίσκονται ἐπὶ γῆς; Ὅποια μεγάλη τυραννία δι' ἐν ψητὸν τῆς σούδας!

Χεσμές ὁ Ἰμβριος.

## ΠΑΣΧΑ.

Ὁ γυῖος τῆς Παναγίας, ἀδελφία, ἀνестήθη...  
Δὲν ἦταν Ἰουδαῖος, Ρωμηός, Ἑγγλέζος, Γάλλος,  
Οὔτ' εἰς κανένα δῆμο ἐπολιτογραφήθη·  
Εἶχε τὴ γῆ πατρίδα σὰν ἄνθρωπος μέγας.  
Ἀληθινὸς Κομμοῦνος κτυποῦσε τοὺς τυράννους  
Μ' ἐκεῖνα του τὰ λόγια ποῦ 'κόδαν σὰν σπαθί·  
Μὰ εἶχε καὶ τὸ θάρρος γι' αὐτὰ νὰ σταυρωθῇ.  
Δὲν ἦταν δημοκράτης ἀπὸ τοὺς τσαρλατάνους...  
Σὰν τὸν Χριστὸ κανέναν ποῦ τώρα νὰ βρεθῇ;

Γιατί, γιατί ὁ κόσμος νὰ μὴ 'μπορῇ νὰ ζήσῃ  
Μὲ τοῦ Χριστοῦ τοὺς νόμους καὶ τὰς ἀρχάς;... γιατί  
Πατρίς μας νὰ μὴν ἦναι ἡ Λόνδρα, τὸ Παρίσι,  
'Ἡ Κίνα, τὸ Μπρόκον, ἡ Τζιά, οἱ Κοκκωτοί;  
Γιατί τὴ Θεσσαλία καὶ τᾶλλα μας τὰ μέρη  
Νὰ τὰ πατοῦν μονάχα οἱ Τοῦρκοι κι' ὄχι 'μεῖς;  
Γιατί νὰ μὴν πηδοῦμε καὶ ἐξω τῆς γραμμῆς,  
Χωρὶς ἐπιστρατείας καὶ τόσο νταραβέρι,  
Καὶ δίχως ρεζιλίκια τῆς ἐθνικῆς τιμῆς;

Ὡ! ἂν 'μποροῦσε, κόσμε ἀντίχριστε, νὰ ζήσης  
Καθὼς ὁ Ναζωραῖος σ' ἐδίδαξε, ὡ τότε  
Δὲν θάχες βασιλειάδες καὶ οὔτε κυβερνήσεις,  
Θὰ λείπαν Κουμουδοῦροι καὶ πρέσβεις Κουντουριώται.  
'Ἦθελε κάθε πρᾶγμα κοινὸ παντοῦ νὰ γίνῃ,  
'Ακόμη κι' ἡ γυναῖκες... τί 'τόλμησα νὰ 'πῶ;  
Τὴν κοινοκτημοσύνην ἂν σ' ὅλα ἀγαπῶ,  
'Ἄλλ' ὅμως ἡ γυναῖκα ξεχωριστὰ ἄς μείνῃ·  
Μόνον αὐτοῦ δὲν βλέπω κοινωφελὴ σκοπὸ.

Ὅλα στὸν κόσμον τότε θὰ ἦσαν γάλα μέλι,  
Παράδεισος καὶ κάτω, παράδεισος κι' ἀπάνω,  
Κι' οἱ ἄνθρωποι θὰ 'ζοῦσαν μαζί τους σὰν ἀγγέλοι...  
Μὰ σήμερα;.. κατάρρα! τὰ λόγια μόνον χάνω.  
'Ὡ! ἔβγα ἀπ' τὸν τάφο ἀρχήτερα μιὰ ὥρα,  
Θεᾶνθρωπε Χριστέ μου, νὰ πάψω τὸ θυμό...  
Μοῦ 'ξέρανε τὸ λάδι κι' ἡ φάβα τὸ λαιμό,  
Καὶ φανερά σὰς λέγω πῶς ὅπως εἶμαι τώρα  
'Λίγο ζουμί βιδέλου τῆς Πούντας προτιμῶ.

Souris